

ErasmusPro

Projekt v rámci programu Erasmus+ KA 1, **Mobilita studentů**

Č. projektu: 2018-1-CZ01-KA102-047334

Název projektu: **Nejcennější jsou vlastní zkušenosti**

Jako studentka Vyšší odborné školy zdravotnické jsem se zúčastnila tříměsíční stáže v Portsmouth ve Velké Británii. Mé zařízení bylo konkrétně Mary Rose Manor care home, ve kterém jsem strávila 60 dnů z celkových 90.

Pracovala jsem zpočátku od 8:00 – 16:30. Asi druhý týden stáže jsme žádaly o zkrácení pracovních hodin. Má manažerka svolila na pracovní dobu 8:00 – 15:00 od pondělí do pátku s 15minutovou přestávkou. První pracovní den probíhal tak, že manažerka o mně v zařízení nevěděla, a tak se mi pracovní den posunul na druhý den, kdy se mě ujala hlavní pečovatelka prostředního patra. Ta mě provedla na mém patře a řekla mi průběh dne.

Většina zaměstnanců v Mary Rose byli vstřícní a ochotní se mnou spolupracovat. Rezidenti byli většinou duševně nemocní, s demencí nebo s Alzheimerovou chorobou. Uniforma zaměstnanců se skládala pouze z košile, dále měli své osobní kalhoty a boty (tenisky) také. Agency by se dali srovnat s brigádníky, ti měli obdobné „uniformy“. Já žádnou uniformu nedostala, takže jsem do zařízení docházela ve svém oblečení.

Mary Rose je rozděleno na 3 patra, z toho já jsem celé 3 měsíce pracovala na prostředním patře. V přízemí byli převážně soběstační rezidenti, kteří měli přístup na zahradu.

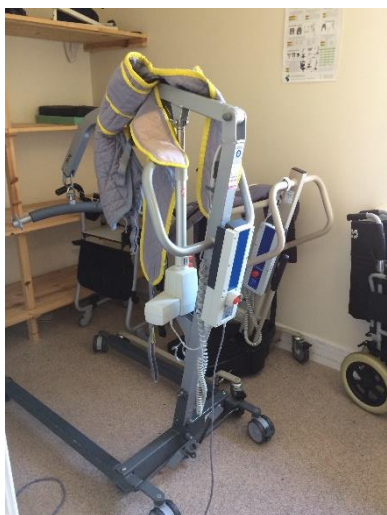
Výtahy, většina dveří a místností byly opatřeny zámky na kód. V prostředním a nejvyšším patře byli rezidenti méně soběstační nebo úplně nesoběstační.

Každý rezident měl svůj vlastní pokoj s koupelnou.

Stáž probíhala v duchu ošetrovatelské praxe. To znamená, že moje náplň práce byla mytí pacientů, krmení, přebalování, příprava snídaní, vaření káv a čajů. Nejčastěji jsem byla se dvěma rezidentkami, které potřebovaly 24hodinový dozor. Rezidentky byly zmatené a měly vysoké riziko pádu, občas měly ataky vzteku a byly agresivní.

Po nějaké době mě ošetrovatelky nechaly zapisovat do dokumentace. V dokumentaci jsem zapisovala od kdy do kdy jsem byla s určitým rezidentem, jakou měl náladu v určitou dobu, co každou hodinu dělal, kolik toho vypil, jak se choval, zda jsem vyměnila plenu. Jestli byl agresivní, tak co tomu předcházelo, co jsem udělala, aby se uklidnil a jak dlouho agrese trvala. Ostatní ošetrovatelé všechny informace zapisovali do tabletů a mobilů.

Když probíhala hygienická péče (personal care), téměř na všechny rezidenty jsme používaly zvedák (hoist) a ten práci ohromně zlehčoval.

Někteří rezidenti trávili čas v salonku (lounge) a někteří zůstávali ve svých pokojích.

Soběstačnější rezidenti mohli mít oběd v dining room.

V budově byla dostupná jednou týdně kadeřnice. Občas docházela pedikérka. Přibližně třikrát týdně se aktivoval požární alarm. Všichni zaměstnanci se měli sejít u vchodu a vždy se vyslali dva zaměstnanci s vysílačkami, aby situaci zkontrolovali... nikdy žádný požár nebyl.

Dále jsem na patře měla přístupnou malou kuchyňku pro přípravu čajů a kávy. Součástí kuchyňky byla i odpočinková zóna, kde jsem mohla trávit své přestávky.

Součástí patra byla i šatna a sensory room, kam jsme ale za celou dobu nikoho nevzali.

Jako závěr mé stáže v Mary Rose musím říct, že špatná praxe to nebyla. Vylepšila jsem si hygieny u nesoběstačných pacientů. Vím, jak se mám chovat a reagovat, když nějaký pacient bude agresivní. Zlepšila jsem si angličtinu. A mohla jsem vidět, že staří a dementní mají i své světlé chvílky.

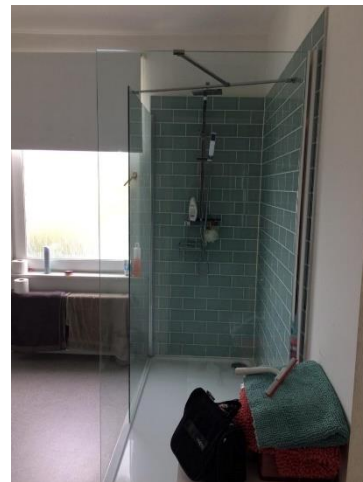
Co se týče organizace a naší koordinátorky Gayani, tak nemůžu říct, že bych byla spokojená. Gayani byla velice nedochvilná, neuměla si uspořádat svoji práci, nezařídila většinu věcí, takže veškeré věci jsme musely řešit za ni nebo si to zcela organizovat po svém. Na druhou stranu jsme po nějaké době byly vděčné za to, že si to můžeme zařídit samy. Víkendy jsme měly volné, takže v podstatě jsme si mohly dělat, co chtěly. Téměř každý víkend jsme vyrazily poznávat jiné kouty Anglie např. Salisbury, Londýn, Winchester, Isle of Wight, Brighton, Oxford a další.

Každý týden jsme měly meeting s dalšími českými studenty a Gayani. Na setkání jsme si řekly, co je nového v práci, jestli má někdo s něčím problém, jak se kdo má, jestli budou nějaké plány na víkend a to bylo vše.

Každá jsme bydlela i pracovala někde jinde. Moje postarší „host lady“ byla velice příjemná a vstřícná. Můžu s čistým svědomím říct, že kdybych se někdy do Anglie vracela, klidně zase budu bydlet u ní.

Zpočátku jsem bydlela ve dvoulůžkovém pokoji se studentkou z Olomouce, která se po týdnu vracela zpět do Čech. Na jeden týden jsem se musela přestěhovat k jedné z mých spolužaček, protože má „host lady“ odjížděla na svatbu do Řecka. Poté jsem se nastěhovala do jednolůžkového pokoje. Během celého mého pobytu se u nás „doma“ vystříдалo asi 8 Italek, 1 Ital a 2 Francouzi. V mém domě tedy byly dva pokoje pro studenty, jedna koupelna, kuchyň, jídelna, pokoj mé „host lady“ a zahrada.

Závěrem bych chtěla říct, že mé rozhodnutí jet do Anglie bych nezměnila. Sice jsme měly pár krušných chvil a organizaci jsem popsala v článku výše, ale procestovaly jsme hodně měst, seznámily se se spousty novými lidmi, zlepšily si angličtinu, poznaly jiné národnosti a jejich zvyky, osamostatnily se a zjistily, že můžeme zařídit spoustu věcí i v cizí zemi.

Tímto bych chtěla poděkovat mé „host lady“ Trisch, která ke mně byla vždy milá a vstřícná. Chtěla bych poděkovat škole, že podporuje Erasmus+ a já tak dostala šanci odjet na dlouhou dobu do zahraničí a naposled velké díky Erasmu+, že podporuje studenty k poznání dalších koutů naší planety.

Klára Součková
studentka VOŠZ